

prou estudiada, i que ací no ens escau investigar a fons.

ARRAMBAR (I, 405-409) en combinació potser amb *rumbo* VII, 531.

Com que no tot en la història i etimologia d'aquests mots ha quedat ben aclarit, potser convindria investigar més per la banda del grec medieval, en l'esfera vulgar i nàutica: ja aquí (I, 407b9) faig una breu referència al grec *ῥέμβω*. Més aviat és *ῥέμβουαι* 'rodar, rondar, anar d'ací d'allà' («to turn round and round, to rove») i és mot poc usual i un poc tardà en grec antic, no figurant en els conreadors del rigorós aticisme, però ja es troba sovint al s. iv; sengles cites en el text de Demòstenes i de Menandre i sovint en Plutarc etc. (p. ex., *Vides par. i Demosthenes* VI, 5).

Aquest conta que el jove orador descoratjat pels seus fracassos inexperts anava 'vagabundejant (*ῥεμβόμενον*) pel Pireu'. Investigar si en l'ús nàutic del baix grec pogué pendre accs. com les d'anar abandonadament fora de 'rumb', que no mancarien d'analogia en els fets romànics: *rambat* «mis de côté» (*DECat.* I, 406a52), *rambado sus la ribo* «rencognées sur la plage ses soeurs»→ Mistral (I, 406b21), venec. *rambar* 'levar via affoltatament' (I, 406b48), albanès *rembén* 'jo saquejo' (I, 407b34), *un rambai* «un tas» 'un munt o aplec' (I, 408a30). Potser en combinació amb *rumbejar* 'passejar-se amb lluïment' (*DECat.* VII, 531b), *rumbós*, *rumbant* (VII, 533a19); i en fi, *arrombollar-se* 'arremolinar-se o tirar-se en munió cap a (un lloc)' (VII, 427a54, 427a37). Tenint en compte que en grec convivia en aquesta arrel el vocalisme *ó* de *ῥόμβος* 'moviment circular', amb el vocalisme *ε* de *ῥέμβουαι* i recordant també que en els dialectes italians predomina *arrembare* amb *e* (més que amb *a*)

I, 406a34-60 i no hi manca algun *arrumbare* localment.

I continuà desenrotllant-se amb altres vocalismes: *ῥύμβων* en Apol·loni de Rodes, després *ῥυμβόναιω*... Però cal deixar la paraula als especialistes.

ARRAMIR ross. 'ajupir, arrupir, agemolir': «--- a Canigó --- les gotes sovintejavem --- ens vàrem refugiar en l'excavació d'un dolmen --- ens vàrem *arremir* tots tres sota de la taula d'aquella sepultura» JSebPons (*Set Sivelles* 114). Oblidat en el *DECat.*, car no té res a veure amb l'*arramir* 'desafiar' medieval. És dissimilació de **arrimir*, alteració d'*arrimar* per encreuament amb la terminació d'aquells tres sinònims.

ARRUPIR. Les noves informacions que dono en el vol. VII (*RUPAR*) i a l'article *ARRUPA* del *PVArangC*, canvien a fons el problema etimològic que per informació insuficient vaig deixar bastant incert en aquest article.

ARRUTX 'abatut, arruïnat' I, 434b59 ss. Potser s'hi relaciona el mot *aiguarratx* 'xàfec' que cito a *AIGUA*, n. 30, i *AVENC* I, 511a14 ss. V. *infra*, s. v. *Vimboca*.

AVIRAM. Aquí vaig donar *aviram* com a única forma documentada literàriament, si bé indicant la variant popular emp. *aviam* com a més pròxima a l'etim. **AVIAMEN*, que evolucionant altrament ha donat ross. *aujam* [1390] i gc. *aujam(e)*. Rectifico ara que *aviam* també es pot documentar des d'antic: «no cacets ne prenats fotges o *aviam* en l'Albufera de València --- les dites fotges o *aviam* --- lo dit *aviam* ---» forma repetida igual 4 vegades en una reglamentació dels Jurats de València, datada de 1311 (Rubio Vela, *Epist. Val.* 100.2 ss.).